

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
OUT OF NOWHERE

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and
P. & R. PERMISSIONS AND RIGHTS LIMITED
Translated from the English OUT OF NOWHERE,
Copyright © 2023 by Sandra Brown Management, Ltd.
First published in the United States of America by Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc.
Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05341-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

sandra
BRAUN
GROM IZ VEDRA NEBA

Prevela Branka Stamenković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

NAPOMENA AUTORA

Ovaj roman nije priča o smrti. To je priča o preživljavanju.

Sudbine dva stranca sudaraju se u trenutku nezamislive tragedije. Da nije bilo tog nepredvidivog, neobjašnjivog događaja, malo je verovatno da bi se El i Kolder ikada upoznali. Međutim, usled hira fizike, sudbine su im se ukrstile.

Nisam nešto naročito želela da napišem priču koja počinje masovnim ubistvom. Štaviše, to je tema koju obično izbegavam. Kada god čujem za još jednu masovnu pucnjavu, reagujem zaprepašćenjem, gnušanjem i dubokom tugom, kao što sam sigurna da je to slučaj i sa vama – sa *svima* nama. Ne mogu ni da zamislim užas koji doživljava neko ko se nađe u jednoj tako nezamislivo nemilosrdnoj situaciji.

Međutim, kao što se to od pripovedača i očekuje, učinila sam to. Hoću da kažem, zamislila sam.

Pokušala sam da zamislim kako se neko oseća nakon što preživi nešto tako užasno i traumatično. Kako neko nastavi da živi tamo gde je zaustavljen i pokušava da ponovo izgradi život, da ga preoblikuje u neku vrstu normalnosti nakon što su mu se delići raspršili ili izgubili?

Priznajem da sam, čak i dok sam pričala ovu priču, znala da moje reči nisu prikladne da opišu tugu koju su osećali El i Kolder.

Izvinjavam se svim čitaocima koji su bili iole blizu nekog iskustva koje je nalik iskustvu likova mog romana, što pretpostavljam da znam kakav je to osećaj. Ne znam. Međutim, dala sam sve od sebe da što autentičnije i saosećajnije opišem borbu za opstanak usred neke katastrofe.

Fraza „još jedna masovna pucnjava“ postala je toliko poznat refren u vestima da je suviše lako preći preko nje, zaboraviti ime te škole, tog grada, te bogomolje, tog tržnog centra, mesta za zabavu ili poslovne zgrade u kojima su neki životi izgubljeni, a drugi razbijeni. Kao društvo, kao pojedinačna ljudska bića, ne smemo nikad otupeti na to.

Dakle, da se vratimo pitanju šta me je motivisalo da napišem ovu priču. Pretpostavljam da sam želela da odam počast žrtvama. Među njih ubrajam i one koji su preživeli.

Sandra Braun

PROLOG

Tek da se zna...

U malo verovatnom slučaju da me uhvate, pretpostaviće da sam luda osoba.

To će biti tačno samo ukoliko ljudi reč *lud* koriste kao sinonim za *besan*.

Da bi se uradilo ono što planiram, ne mora se biti mentalno neuravnotežen. Ja sam sasvim normalna osoba. Racionalna. Ne delujem i ne ponašam se kao luda osoba, jer to i nisam.

Ja sam gnevna osoba.

U meni kipti bes. Već neko vreme. Drugi ljudi koji imaju slične ciljeve prave najgluplju moguću grešku tako što svetu objave šta nameravaju da učine pre nego što to urade. Oni kukaju po društvenim mrežama. Tako-zvanim najboljim prijateljima poveravaju svoja najmorbidnija razmišljanja. Beleže svoje manijakalne fantazije na papir i crtaju jezive prizore smrti i destrukcije. Ispunjavaju čitave sveske naškrabanim glupostima koje kasnije psihijatri i profajleri FBI-ja pokušavaju da dešifruju kako bi otkrili motiv za ono što su učinili, a što se obično opisuje kao „nerazumno“.

Međutim, nerazumno je, u stvari, to analizirati. To je traćenje vremena i novca poreskih obveznika. Osoba koja je to uradila nije neophodno luda niti pati od tumora na mozgu koji joj je izmenio ličnost, niti ima retku neravnotežu hemijskih elemenata, niti je od rođenja prokleta dominantnim idom.

Ne. Taj neko je verovatno jednostavno bio ljut.

To sam ja. Ljuta, ali dobra osoba. I isprazniću svoj bes na način koji će se pamtili i oplakivati. Međutim, neću napraviti grešku da to pre toga

reklamiram. Oni drugi moroni koji nemaju strpljenja na kraju bivaju uhvaćeni ili smaknuti mecima tima specijalaca ili izvrše samoubistvo.

Nemam nameru da mi se desi bilo šta od toga. Planiram da se izvučem.

Koristiću ovaj pištolj. Njega je nemoguće identifikovati. To je osigurano. Nikad nije korišćen u izvršenju nekog zločina. Lak je za nošenje i lako može da se sakrije, ali nije ništa manje smrtonosan od poluautomatske puške.

Razumete? Sve je dobro promišljeno.

Postoji samo jedna zamka, jedan jedini donekle zabrinjavajući problem: ne znam kad i gde ću sprovesti plan u delo. Biće neophodno da se prilagodim prilici, kakva god ona bila, kada mi se bude ukazala.

Ali nisam budala. Ukoliko mi se učini da nešto nije kako treba, ili u blizini ima mnogo policije, ili se pojavi bilo koji drugi nepovoljan faktor, znaću da treba da odložim napad i izvedem ga neki drugi dan.

Razočaralo me je nekoliko odlaganja. U početku bi mi delovalo da su okolnosti idealne i izgledalo je kao: *To je to!* A onda bi se desilo nešto što bi me sprečilo da to sprovedem u delo. U jednom slučaju je to bila oluja s grmljavinom. U drugom, u kome su svi uslovi bili idealni, neki starac je doživeo moždani udar. Možete li to da zamislite? Sve je vrvelo od radnika obezbeđenja i osoblja hitne pomoći. Samo bi budala to tad sprovela u delo.

Ta odlaganja me frustriraju, ljute i ostavljaju gorak ukus u ustima.

Međutim, mada to što ne mogu da odaberem vreme i mesto predstavlja smetnju, spontanost bi mi mogla ići naruku. Neću se odati nepromišljenom opaskom niti slučajno reći nešto što bi nekome nagovestilo moje namere ili podstaklo radoznalost.

Još jedna dobrobit spontane akcije je u tome što, kada se ukaže prilika i kada shvatim da je sve kako treba, neću imati vremena da se unervozim niti previše razmišljam o tome. Moraću da delujem rešeno i bez oklevanja.

I zbog toga sam stalno u pripravnosti. Spremnost je stalno prisutna. Kada dođe pravi trenutak, prepoznaću ga. I uradiću to.

A šta je najbolje od svega? Niko neće posumnjati u mene.

POGLAVLJE 1

„Tvrđio si da si najbolji i, da sam proklet, jesi.“ Izvršni direktor preduzeća *Džon Zimerman industriz* je ispružio ruku u kojoj je držao izvod iz banke. „Pre sat vremena su ti na račun u banci uplaćeni honorar i bonusi koje si zaradio.“

„Hvala.“ Kolder Hadson je proverio tačnost izvoda. Broj računa je bio ispravan, a iznos ispred decimalne zapete bio je šestocifren.

„Deluje da je sve u redu.“ Kolder je presavio izvod i uvukao ga u prednji džep sakoa krojenog po meri, osmehujući se grupi viših menadžera koji su se okupili oko njega. „Bilo mi je zadovoljstvo, dame i gospodo. Mogu li DŽZI koristiti kao referencu?“

Izvršni direktor je odgovorio u ime svih okupljenih. „Naravno, naravno. Daćemo ti sjajne preporuke.“

Kolder je podigao jednu obrvu. „Naglašavajući diskreciju.“

Začuo se žamor kikota.

„Podrazumeva se“, rekao je izvršni direktor.

Kolder je zadovoljno klimnuo glavom, zahvalio im i potom, odujući utisak sveštenika koji deli blagoslove, krenuo ukруг kako bi se pojedinačno rukovao sa svima. Poželeo im je laku noć, uzeo svoju aktovku i napustio salu za sastanke.

Dok je išao ka liftu koračao je i držao se opušteno, ali u sebi je uzvikivao *To majstore!* i osećao se poput predvodnika parade.

Vožnja s poslednjeg sprata jednog od dalaskih nebodera od čelika i stakla do podzemne garaže je bila duga, ali Kolderova krv je još uvek vrila od samozadovoljstva dok je izlazio iz lifta i čvrsto zamahivao

pesnicom. Njegov uzvik je odjekivao kroz skoro potpuno praznu betonsku pećinu.

Kao što je to unapred i dogovorio, njegov *jaguar* je bio ostavljen u prvom redu VIP dela parkinga. Nešto više od tri meseca vozio se uokolo rentiranim automobilom i bilo mu je tako drago da se može ponovo vratiti svom otmenom sportskom modelu.

Poljubio je vrhove svojih prstiju, a potom počeo da njima dobuje po krovu kola. „Zdravo, dušo. Da li sam ti nedostajao?“ Skinuo je sako i zajedno s aktovkom ga stavio na sedište suvozača, a potom upalio motor i počeo da ga turira sve dok nije počeo agresivno da reži, što mu je tako mnogo nedostajalo.

Isparkirao se u rikverc i, dok je ulazio u oštre krivine na svom putu uz nivoe garaže, gume kola su preteći škripale. „Šmeker za volanom“, prošaputao je uz samozadovoljan osmeh dok je izletao iz garaže na ulicu.

Bilo je to dosta nakon završetka radnog vremena; špic je jenjavao. Međutim, nijedan drugi vozač nije se usudio da mu stane na put. Ne danas. Prošao je kroz žuto svetlo na nekoliko raskrsnica u centru grada pre nego što je izašao na auto-put.

Navukao je naočare za sunce kako bi se zaštitio od krvavih naranđastocrvenih pruga koje je po nebu crtalo zalazeće sunce, a potom preko dugmeta na volanu pristupio svom telefonu.

Šona je odgovorila na poziv nakon drugog zvona i rekla: „Zdraaavo, frajeru!“

„Zdraaavo, lepotice!“

„Kako je prošlo?“

„Pa, ne znam kako je drugima, ali *ja* sam imao odličan dan.“

„Čujem ti u glasu. Odiše uobraženošću.“

„Dajem sve od sebe da je obuzdam, ali, znaš već...“

„Da, znam. Već sam to čula i nepodnošljivo je.“

On se nasmešio. „Ali podnosiš to, zar ne?“

„Nemoj biti tako pun sebe. Gde si?“

„Pošao sam kući. A ti?“

„Kući? Trebalo bi da si na putu ka meni.“

Kolderovo ushićenje je donekle splaslo nakon što se setio da je Šona to veče morala da radi. Proklet da je ukoliko može da se seti šta je zakazala. „Još si u studiju?“

„Ne, na lokaciji na vašaru. Ubijam vreme u kombiju dok ekipa montira opremu za intervju.“ Režala je od ozlojeđenosti. „Zaboravio si, zar ne? Koldere, nema smisla. Rekao si da ćeš doći.“

Vašar. Tako je. „Rekao sam da ću razmisliti o tome.“ Nije morao da razmišlja o tome. Još kad joj je rekao da će doći, znao je da neće. Neće on ići ni na kakav okružni vašar. „Kada ćeš to da završiš?“

„Imam intervju sat vremena pre početka koncerta. Želim da uhvatim nešto njegove energije iza scene pre nego što stupi na nju. Ne moram da ostanem do kraja koncerta, ali biću ovde još neko vreme.“

Nije mu se sviđalo ništa od onoga što mu je govorila. „Upravo sam završio svoju najveću ugovornu obavezu do sada. Bogatiji sam za više od sto hiljada, a velike zverke su me praktično izljubile što imaju tu privilegiju da me plate. Spreman sam da to proslavim.“

„Proslavićemo. Ja ću samo doći koji sat kasnije.“

Koji sat?

Nastavila je da priča: „... jer je producent u poslednjem trenutku ubacio intervju u vesti u deset.“

„Ko je tako važan? Da li je predsednik u gradu?“

„Još bolje. Brajs Konrad.“

„Ko je to?“

„Samo najsvetlija zvezda u usponu kantri muzike“, rekla je, čak i ne pokušavajući da prikrije uzbuđenje.

„Nikad čuo za njega.“

„Jesi! Rekla sam ti da ne voli kameru, ali da je *meni* obećao intervju. Pričali smo o tome deset minuta.“ Zastala je, pa rekla: „Međutim, znala sam da ne obraćaš pažnju.“

„Molim te, ne zameri. Bio sam usredsređen na posao. Ove nedelje ulozi na poslu bili su vrlo veliki.“

„I u mom slučaju, Koldere“, breknula se. „Da si me slušao, znao bi da je intervju jedan na jedan s Brajsom Konradom trijumf. Veliki. Ovog popodneva zvali su me iz emisije *Entertainment tunajt*. Ovog vikenda će emitovati prilog o njemu i mogli bi mu dodati delove mog

intervjua. Dakle, nisi samo ti imao uspešan dan, razumeš? Uzgred, hvala što si me uopšte pitao.“

Ukoliko nastave tim putem, ushićenje koje oseća će nestati. Stvarno nije želeo da potone usled svađe zbog nekog novopečenog kantri pevača.

Odlučio je da bude fin. „Vidi, žao mi je. Trebalo je da obratim veću pažnju. Sjajne vesti za *ET*.“

Donekle umirena, rekla je: „Čak i da ne emituju ništa iz intervjuja, sad sam im na radaru.“

„Još jedan razlog da večeras proslavimo. Kada očekuješ da ćeš stići kući? Ohladiću šampanjac.“

„Zašto, molim te, ne dođeš ovde kako smo planirali?“

„Na vašar?“ Grohotom se nasmejao. „Šona, uozbilji se.“

„Malo je dalje, ali...“

„Praktično je u proklesoj Oklahomi.“

„Trebaće ti četrdeset pet minuta ako budeš vozio brzom trakom. Molim te. Biće zabavno.“

„U poređenju sa čim? Kolonoskopijom? Uzgred, ti ćeš raditi, pa ću izgledati kao tvoj lični obožavatelj koji bleji uokolo s rukama u džepovima.“

„Dok ti stigneš, verovatno ću već završiti intervju. Hajde. Veče je prelepo.“

„Šona...“

„Ostaviću ti propusnicu na severnoj kapiji. Tamo imam i rezervisan parking. Pošalji mi poruku kada stigneš i objasniću ti kako da me nađeš. Ostaćemo na koncertu prvih nekoliko pesama, a onda idemo. Obećavam.“

„Poslednje što bih večeras želeo da radim je da idem na okružni vašar. Srećno s intervjuom. Vidimo se kod kuće. Zdravo.“

Kolder je prekinuo vezu. Bes i ogorčenost pokvarili su mu veselo raspoloženje. Pojačao je ton radija u kolima, a potom ga, iznerviran izborom pesme, potpuno isključio.

Nakon što ga je preplavio talas uspeha, očekivao je da ga kod kuće sačekaju hladan šampanjac i Šonino telo u svilenoj posteljini. Pretrpan, šljunkovit teren okružnog vašara bio je potpuna suprotnost toj fantaziji. Imao je puno pravo da bude ljut.

Međutim, nakon što je prešao nekoliko kilometara na auto-putu, popustio je pedalu gasa i nevoljno priznao da je kriv što je zaboravio njenu večerašnju obavezu. Očigledno je taj intervju bio važan za napredak njene karijere i ona je tome bila potpuno posvećena.

Kada bude došla kući, biće neraspoložena, ako ne i ćutljiva. Biće hladna prema njemu. Nema ništa od seksa. To ne dolazi u obzir.

S druge strane, šta ako se neočekivano pojavi na sajmu i iznenadi je? Rekao bi joj: *Ponašao sam se kao magarac. Izvini*. Što ne bi baš mislio iz dubine duše, ali vrlo je verovatno da bi je izvinjenje dovoljno otkrivilo da večeras ima seks, što je prioritet.

Kada se sve uzme u obzir...

Naglo je isekao veliki teretni kamion, čiji vozač je krenuo da trubi. Kolder mu je pokazao srednji prst, nagazio *jaguara* i usmerio ga ka izlazu s auto-puta.

„Čarli, Čarli, ovamo. Gledaj u mamu.“

Koristeći kameru mobilnog telefona, El je uspela da uhvati balav, bezub osmeh svog sina dok je promicao pored nje na mini-vrtešci. Prilikom sledećeg okreta snimila je video na kome joj je nekoliko sekundi mahao, nakon što ga je na to navela njena prijateljica Glenda koja se ljubazno ponudila da bude uz Čarlija tokom vožnje, jer mu je ovo bila već peta.

Nakon što se vrteška zaustavila, Glenda je uspela da siđe istovremeno držeći dvogodišnjaka koji se vrpeljio i koji je nameravao da ostane na šarenom poniju. Donela ga je do El koja ga je preuzela.

„Hvala ti“, rekla je El. „Da sam se vozila još jednom, mislim da bih povraćala.“

Glenda se nasmejala. „Zbog vrtenja ukруг ili zbog muzike?“

„Imaš pravo. Još nedelju dana će mi se u glavi vrteti muzika vašarskih orgulja.“

„I meni, ali ni za šta na svetu ne bih propustila vožnju s mojim omiljenim kaubojem.“ Glenda je pomazila Čarlija po obrazu. Bio je lepljiv od ostataka šećerne vune, ali se na Elino izvinjenje samo nasmejala. „Nema veze, ali sad moram da krenem. Dobila sam poruku

od jedne prijateljice. Ovde su i čekaju me u pivskoj bašti s bokalom ledene margarite za koju se kunu da doziva moje ime.“

„Idi“, rekla je El dok je ubacivala Čarlija u kolica. On je izvio leđa i otimao se. „Nisam nameravala da ostanem ovako dugo, ali mislim da su mi ovo poslednji mirni trenuci. Osećam da sledi osveta premorenog deteta.“

Iz pregrade u zadnjem delu kolica izvadila je Bana, Čarlijevog zeca s preklopljenim ušima, i predala mu ga. On je stavio plišanu životinju pod ruku i istog trenutka se smirio.

Glenda se namrštila i rekla: „Volela bih da nam se možeš pridružiti i ostati na koncertu.“

„Ah, pa, i ja bih volela. Međutim, ovo je bila spontana ekskurzija. Teško je pronaći bebisiterku u ovako kratkom roku.“

Tog jutra, nakon što je oprala veš i pospremila kuću, sela je u svoju radnu sobu kako bi obavljala posao dok istovremeno zabavlja Čarlija igračkama, knjigama i kolekcijom video-snimaka *Patrolnih šapa*.

Međutim, kako je popodne odmicalo, on se unervozio i zahtevao njenu pažnju koju je i zasluživao, s obzirom na to da je ceo dan proveo u kući. I tako, iako je bila u naletu inspiracije, ugasila je kompjuter, podigla sina na krilo i, ljubeći mu lice, upitala da li bi voleo da pozovu Glendu. „Danas je poslednji dan vašara. Hajde da vidimo da li želi da ide.“

Mada je on razumeo samo „Glenda“ i „ide“, El nije morala dva puta da ga pita.

Glenda je jedva dočekala razlog da ranije napusti svoju agenciju za prodaju nekretnina. „To se sjajno uklapa. Grupa prijateljica sa pilatesa večeras organizuje izlazak. Ići ćemo na koncert. Pridružiću se tebi i Čarliju, a onda se kasnije naći s njima.“

Odredili su vreme i mesto sastanka odmah unutar severne kapije. Glenda, koja je bila predsednica i izvršni direktor kompanije *Nekretnine Foster*, pojavila se izgledajući poput manekenke radnje skupe vestern odeće, noseći dugu džins-suknju, kaubojske čizme optočene srebrom, kožnu jaknu s resama i niske tirkiznih perli.

„Zbog tebe se osećam nedovoljno dobro obučena“, prokomentarisala je El kritikujući sama sebe. „I vrlo majčinski.“

Glenda ju je odmerila od glave do pete. „Da obučeš farmerke jedan broj manje, dupe bi ti odlično izgledalo.“

„Teško.“

„Volela bih da imam tvoje dupe. Da i ne pričam o tvojoj kosi. Nije fer. Međutim, treba ti bolja majica i dobro bi ti došle neke šljokice.“

El se nasmejala. „Šljokice baš odgovaraju mom životnom stilu.“

Sledeća dva sata prijateljice su naizmenično gurale Čarlija u kolicima kroz gomilu ljudi. Obišle su zoološki vrt sa mladim životinjama koje su mogle da se pomaze, božićni vašar i različite izložbe, ostavljajući zabavni park za kraj, baš u trenutku u kome je sunce zalazilo i boja neba se menjala u tamno ljubičastu.

Ukazale su se svetlucave lampice sa različitim vožnji, što je hipnotisalo Čarlija. On i El su se zabavljali na nekoliko različitih vožnji za malu decu, dok ih je Glenda slikala kako bi snimke kasnije poslala El. Vrteška je bez svake sumnje bila njegova omiljena vožnja. Bilo je dobro njome završiti taj izlazak.

Dok je El grlila prijateljicu u znak pozdrava, Glenda je rekla: „Primetila sam uokolo dosta slatkih momaka. Treba da se vratiš u igru, El.“

„Već imam slatkog momka“, rekla je saginjući se kako bi razbarušila Čarlijeve tamne lokne.

„U to nema sumnje“, rekla je Glenda. „On je divan. Čuvaj se na povratku kući. Volim te.“

„Zovi me sutra da mi ispričaš kako je bilo na koncertu.“

„Hoću.“ Glenda im je poslala poljubac pa krenula da se probija kroz gužvu u pravcu pivske bašte.

El je osetila žaoku ljubomore zbog prijateljičine nezavisnosti i izlaska u petak uveče. Međutim, ona je pre tri godine donela odluku i ni na trenutak zbog nje nije zažalila.

Kada je spustila pogled na Čarlija, koji je zevao širom otvorenih usta, srce joj se ispunilo čistom radošću. Sagnula se i nosom mu dodirnula vrat. „Mama te voli najviše na svetu. Jesi li spreman da idemo kući?“

Šutnuo je postolje za noge na svojim kolicima. „Ide.“

„Plašim se da će potrajati.“ Okrenula je kolica što je spretnije mogla, a da ne udari u bilo koga.

Dok su se približavali severnoj kapiji, gužva je bila sve veća jer su ljudi ulazili kroz nju. Mada su postojala dva prolaza, jedan za ulazak, drugi za izlazak, svi su se pomešali pa su na oba prolaza ljudi išli jedno drugom u susret. El i Čarli su se probijali kroz ljude koji su ulazili i u jednom trenutku su se kretali tek mic po mic.

„Izgleda da će večeras biti mnogo ljudi na koncertu.“

To je izgovorio jedan džentlmen koji je hodao pored nje. Imao je okruglo i crveno lice. Seda kosa u obliku potkovice okruživala je njegovu široku čelu koja se presijavala. Na nosu je imao par naočara sa žičanim ramom, a u sočivima je videla odraz panoramskog točka. U trenutku u kome je mogao biti nervozan i žaliti se, on je bio dobro raspoložen.

El mu se osmehnula. „Brajs Konrad je vrlo popularan.“

„Da.“ Namignuo joj je. „Mislim da se spasavamo u poslednjem trenutku.“

Uzvratila mu je nestašan osmeh, ali je pažnju ponovo usmerila na Čarlija koji je pokušavao da izađe iz svojih kolica.

„Ne, Čarli. Ne, ne možeš da izađeš.“

Odolevao je njenim pokušajima da ga vrati na sedište i nije prihvatao njeno objašnjenje da mora da ostane vezan. Na kraju je uspeła da ga smiri i uspravila se, s nadom gledajući na izlaz i procenjujući koliko još može da mu se približi pre nego što Čarli dobije potpuni napad besa.

„Izvinite.“

Iritirano gundanje dopiralo je s Eline druge strane, od nekog ko je naleteo na nju dok se kretao u suprotnom pravcu. Okrenula se kako bi odgovorila, ali on je već prošao. Isticao se u gomili jer je nosio pantalone i ozbiljnu košulju. Neki izvršni direktor, pomislila je.

I to je bila Elina poslednja misao pre praska.

Bio je odsečan i glasan.

U prvi mah je pomislila da je reč o zvučnim efektima koji dopiru sa neke od vožnji. Nakon što se ponovio, pomislila je da je možda reč o vatrometu. Međutim, on je trebalo da počne tek nakon koncerta.

Zbunjeno se okrenula ka starijem muškarcu s kojim je razgovarala. On je držao šaku na svom vratu. Između prstiju mu je šikljala krv. Poput gejjira se prospala po El.

On se zateturio, padajući na nju i primoravajući je da ustukne. Ona je levom rukom uhvatila dršku kolica, a desnom pokušala da ublaži pad. Međutim, kada je pala na asfalt, lakat joj je popustio. Njen pad je bio toliko žestok da se ugrizla za jezik i osetila ukus krvi. Ispustila je dršku kolica iz leve ruke.

Stariji muškarac se zateturio i pao u pravcu kolica, pomerajući ih unapred. Kolica su počela da klize, udarajući u ljude koji su mah-nito bežali.

Neko je povikao: „Strelac, strelac.“

El je trebao samo delić sekunde da shvati da se dešava nešto nezamislivo. „Čarli!“

Bacila se napred, frenetično pokušavajući da rukom dohvati bilo koji deo kolica, ali ona su već bila izvan njenog domašaja i klizila su sve dalje od nje. Između nje i kolica se nalazio onaj stariji muškarac, koji je pao licem ka zemlji i sad nepomično ležao u lokvi krvi koja se pomaljala ispod njega.

U nekom dalekom području uma koji joj je još uvek funkcionisao, El je shvatila da je on mrtav. Bez razmišljanja i bez trunke oklevanja, puzala je preko njegovog mlitavog tela dok su joj se ruke i patike klizale o njegovu krv. Nije uspevala da nađe oslonac. Nešto nije bilo u redu s njenom desnom rukom.

Kolica su bila opkoljena stamptom užasnutih ljudi. Razdaljina između njih i El se povećavala, a ona nije uspevala da dođe do njih, do Čarlija, do svoje bebe.

Pravo ispred nje je pao jedan muškarac nakon što je pogoden u nogu. Previjao se od bola dok je padao. Njeni krici nisu se mogli razlikovati od vriske drugih ljudi koji su podjednako paničili i bili smrtno uplašeni. Međutim, uspela je da razazna vrisku sopstvenog deteta. On je jaukao.

„Čarli, dolazim! Mama dolazi! Čar-li!“

Jedan muškarac s bejzbol kapom se zatrčao u kolica, udarajući ih kolenom po strani.

El je s užasom bespomoćno posmatrala kako se kolica podižu na dva točka i polako prevrću.

Onaj tip izvršnog direktora koji ju je gurnuo nešto ranije, ušao je u Elin vidokrug, posegao rukom ka kolicima i uspeo da uhvati dršku.

Međutim, inercija je prevrnula kolica u stranu i povukla i njega sa sobom.

Pao je preko njih.

El je histerično vrištala.

Čula je sirove, praiskonske krikove ostalih ljudi. Tlo je podrhtavalo od topota stotine pari stopala.

Za El Portman se pometnja pretvorila u horor film koji je usporeno prikazivan.

I zbog toga ju je kasnije proganjalo prokletstvo živog i brutalno jasnog sećanja na sve što se dogodilo.

POGLAVLJE 2

„Gospodine Hadsone?“

Kolder je poželeo da osoba koja mu se obraća, ko god prokleta da je, začuti i ostavi ga na miru. Imao je užasnu glavobolju.

Bio je okružen bukom i aktivnostima koje nije uspevaio da shvati, niti je to želeo. Ljudi su glasno pričali. Nemoguće sjajno svetlo prodiralo mu je kroz očne kapke, iako ih je držao zatvorene. Svi ti hiperaktivni stimulusi bili su žestoki koliko i tornado. Iz dna duše je želeo tišinu, mirnoću, tamu, zaborav.

„Gospodine Hadsone? Da li me čujete? Možete da se probudite. Operacija je završena.“

Dok se ta uporna kreatura – a glas je bio ženski – približavala, osetio je potres jer je udarila u podlogu na kojoj je ležao, zaljuljala je i uzrokovala da se bol koji je osećao unutar lobanje nenasno poveća. Podigla mu je desnu ruku, stegla je, a nakon što ju je pustila, rekla je: „Ja sam Sindi. Brinuću o vama narednih nekoliko sati. Lekar će ubrzo doći da vas obiđe. Da li biste želeli kocku leda?“

Njega nije bilo briga kako se ona zove. Ko je ona i o čemu uopšte priča?

„Malo ću da vam podignem glavu. Recite mi ukoliko osetite mučninu.“

Ona mu nije „malo“ podigla glavu. Katapultirala ju je iz ležećeg u jebeni uspravni položaj. Štap dinamita eksplodirao mu je u lobanji. Stomak mu se podigao. Dobio je nagon za povraćanjem.

„Evo kese.“

Nešto hladno i strano bilo mu je na ustima. Žestoko je povraćao. Creva su mu se iznova stezala, ali nije izbacivao ništa sem kiseline koju je pljuvao ne znajući i ne mareći da li je pogodio kesu ili ne.

Kada su se grčevi konačno smirili, ona je upitala: „Da li vam je sad bolje? Kažite mi ako vam je kesa ponovo potrebna.“

Pokušao je da podigne ruku i udari Vešticu Sindi koja ga je izvukla iz uzvišenog stanja ništavila i uvukla u čist pakao, ali delovalo je kao da je izgubio moć upravljanja sopstvenim udovima.

Zapanjen i uplašen zbog te mogućnosti, naglo je otvorio oči i treptao naspram zaslepljujućeg svetla koje mu se nalazilo iznad glave. Neki lik mu se iznova pojavljivao pred očima i nestajao iz vidokruga, izazivajući mu osećaj mučnine sve dok nije uspeo da fokusira pogled i zaustavi sliku svog mučitelja na jednom mestu.

Mlada žena s mnogo dugih pletenica nameštala je kesu infuzije pored nečeg što je očigledno bilo bolnički krevet.

Pogledom je ispratio cev od kese s infuzijom do svoje desne ruke na kojoj je trakama bila pričvršćena braunila. Navrh kažiprsta bio mu je zakačen neki uređaj s crvenom lampicom. Pretpostavio je da meri nešto. Postao je svestan da diše preko kanile.

Mlada žena je bacila pogled preko svog ramena i nasmešila mu se. „Odlično. Probudili ste se. Da li je mučnina prošla?“

On je pokušao da priča, ali je uspeo samo da zakrči. Usta su mu bila suva poput prašine, a grlo ga je peklo od odvratne tečnosti koju je povraćao. Pokušao je ponovo i ovaj put uspeo da prošapće: „Da li sam u bolnici?“

„Na postoperativnoj nezi.“

„Operativnoj?“

„Bićete dobro.“ Sindi ga je potapšala po desnom ramenu, a potom prišla pokretnom postolju na kome je stajao laptop i počela nešto da kuca po tastaturi.

Kakva operacija? Zašto se oseća kao apsolutno i potpuno govno? Šta mu se, za ime boga, desilo?

Pamćenje mu je bilo pomućeno, ali je postepeno počeo da se priseća ponečeg, mada nije bio siguran u hronologiju događaja. Mučio se da sve sklopi u celinu pravim redosledom sve dok nije uspeo da